

Un personaj al profeției în lumina reflectoarelor

Luni, 5 iunie 2006

Gili Cârstea

Societatea este răscolită în aceste zile de interesul exploziv pentru scenariile profetice, stârnit și întreținut de farmecele presei moderne și de tehnicile hollywoodiene. Lumea pare interesată de secretele Bibliei, de conspirațiile noii ordini mondiale și în special de publicațiile senzaționale despre antihrist. Pasajele biblice despre acest personaj misterios sunt întoarse pe toate părțile și publicate pe toate căile, fiecare nou dictator fiind încadrat și măsurat după detaliile profetice.

Este interesant că în ultimul timp cercetătorii profeției par să descopere un alt personaj principal și misterios din Apocalips 17, căruia nu i s-a dat atenția cuvenită până în prezent. Este vorba despre o femeie îmbrăcată în stacojiu, cu o cupă de aur în mână și călărind pe o fiară.

Pentru noi, cei care eram obișnuiți cu descoperirile Spiritului Profeției la aceste subiecte, nu este uimitor că alții încep să descopere adevărul profetic. Uimitor și demn de remarcat este faptul că subiectul a dispărut subit din predicile și din publicațiile bisericii. Și aceasta tocmai acum, când „femeia” a început să amețească pe împărații pământului cu licoarea ei fatală, iar „fiara” pe care o coordonează atent se dezvoltă într-o putere globală sub ochii uimiți ai întregii lumi. Singura explicație viabilă a acestui fenomen este o rapidă și secretă dezvoltare a influenței femeii, a cărei amenințare pare să paralizeze orice referire la scopurile și mișcările ei. Pastorii, redactorii și scriitorii adventiști par să repete cuvintele apostolului, ridicând neputincioși din umeri: „Cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea?” (Apoc 13:4).

Acum, tragedia stă în faptul că fiara nu ar fi pus nicio problemă nimănui niciodată dacă ea nu se afla la ordinele unei femei depravate. Exemplul martirilor este elocvent: Este relativ ușor să te împotrivești, chiar până la moarte, unei puteri civile opresive, când știi că ea se află declarat împotriva lui Dumnezeu. Este mult mai greu să te împotrivești atunci când puterea opresivă declară că ea este locțiitoarea lui Hristos pe pământ, că este în slujba lui Dumnezeu și că tot ce dorește este pacea, liniștea și prosperitatea națiunilor. Cu o astfel de putere străjerii de pe zidurile Sionului nu par dispuși să lupte, preferând să facă piruete

diplomatice pe la ferestrele bordelului și să semneze alianțe secrete prin intermediari de doi bani, după negocieri secrete derulate pe parcursul unor ani buni.

Scriptura ne spune demult că vinul Babilonului poate ameți pe oricine, dar abia în ultimul timp am putut constata efectele lui ascunse. De la primele picături înghițite el produce o misterioasă și euforică senzație de măreție istorică, dând impresia consumatorului că el este omul momentului, salvatorul civilizației, ultima speranță a umanității împotriva denigratorilor credinței creștine amenințate mortal. Toate bisericile protestante sunt lovite de această amețeală stupidă, alergândperate să sprijine amenințata credință apostolică și universală. Păgânii pun în primejdie buna credință creștină, și este timpul să dăm laoparte luptele intestinale și ciorovăielile de cartier spre a duce lumii evanghelia „cu o singură voce.”

Nu este prima oară când doamna de la bordel procedează astfel. În timpul evului mediu, când Sfântul Imperiu Roman era lovit mortal de lumina Reformațiunii, ea a apelat la șmecheria cu pericolul extern spre a împiedica națiunile să scuture jugul clerical de pe umerii oamenilor. Pericolul musulman a fost invocat și atunci, ceea ce a produs enorme vărsări de sânge și pierderi materiale. Acest lucru pastorii adventiști ar trebui să-l știe, chiar dacă nu se mai predă la seminar.

Și ar mai trebui să știe un lucru: Roma este blândă ca un miel atunci când se află în minoritate, vicleană ca o vulpe atunci când este la egalitate, și sângheroasă ca un tigru atunci când este în majoritate.

În lume nu există popor mai informat și pregătit să avertizeze lumea despre intențiile malefice ale doamnei de moravuri ușoare din capitolul 17 al cărții lui Ioan decât biserica rămășiței. Ea a fost binecuvântată de Dumnezeu cu lumină specială în această privință, și i s-a încredințat misiunea de mare cinste de a revărsa binecuvântarea asupra acestei lumi disperate. De ce oare ratăm sistematic cele mai importante evenimente ale istoriei? De ce ținem neapărat să demonstrăm că nu suntem demni de încredere când sunt în joc interese majore? Sigur, este normal să fim ținta celor mai furibunde atacuri, căci duhurile care se ocupă de întreaga operațiune știu bine ce potențial avem. Nu este acesta cel mai serios motiv să ne îndeplinim misiunea?

Citam zilele trecute dintr-un pasaj interesant, pe care îl voi reda acum în întregime:

“Să stai în apărarea adevărului și neprihănită când majoritatea ne părăsesc; să duci luptele Domnului când campionii sunt puțini – acesta va fi testul nostru. Acum este timpul să adunăm căldură din răceala altora, curaj din lașitatea lor, loialitate din trădarea lor. Națiunea va fi de partea marelui conducător rebel” (5 T 136).

Sigur că autoarea se referea aici la națiunea din care făcea parte. Dar după o sută de ani de atunci nouă începe să ni se pară că nu ar fi exclus ca aici să fie vorba despre denomi-națiunea din care făcea ea parte. Am fi cei mai fericiți oameni din lume să se demonstreze că ne-am înșelat; privind însă în istoria sacră, observăm că unii ca noi nu au avut parte de o asemenea fericire.

„Răceală,” „lașitate,” „trădare.” Trei atitudini teribile care au zugrăvit mereu reacția poporului lui Dumnezeu atunci când s-a confruntat cu băutura amețitoare din cupa purtătoare de amestecuri ecumenice la modă, și din care a băut cu cele mai oneste dorințe de bine.